diče automobilu bylo s úrazem jenom potud v příčinné souvislosti, že spolupůsobilo na vzniku nebezpečné situace, vyvolávající překvapení a zmatek. Ovládnutí této situace bylo možné, prvý žalovaný ji také ovládl, nikoliv však K. Nesprávné jeho rozhodnutí, vyhnouti se automobilu na pravo, jde ovšem na jeho účet i tehdy, když se stalo z úleku, neboť, kdo jezdí na motorovém kole, zodpovídá za nedostatek nejenom obyčejných schopností a obyčejné duchapřítomnosti, nýbrž i zvláštní pohotovosti a dovednosti, jakých právě jízda na motorovém kole, tedy podnik podle své přirozené povahy nebezpečný vyžaduje. Míra spoluzavinění řidiče auta na úrazu jest proto menší než vina K-ova a byla dovolacím soudem odhadnuta na třetinu. V tomto směru bylo dovolání žalované strany vyhověno a uznáno, jak se stalo.

Čís. 7447.

Třebas bylo vyhověno dovolání žalovaného co do výše náhrady škody, jest mu po případě přece uložiti náklady dovolacího řízení. Zásada § 43, druhý odstavec, c. ř. s. platí i pro řízení dovolací.

(Rozh. ze dne 22. října 1927, Rv II 205/27.)

O b a n i ž š í s o u d y přisoudily poškozenému proti dráze bolestné 5.000 Kč. N e j v y š š í s o u d vyhověl dovolání žalované dráhy potud, že přisoudil žalobci bolestné pouze 2.500 Kč, uložil však žalované, by nahradila žalobci útraty dovolací odpovědi.

D ů v o d y:

Když bylo zranění žalobcovo dle zjištění nižších stolic pro dovolací soud závazného jen lehké, jest zajisté vzhledem k velikosti a trvání bolestí úplně přiměřeným bolestné 2.500 Kč. Proto však nebude přece žalobce povinen nésti své útraty sporu, nýbrž musí mu je žalovaná strana hraditi, protože výše bolestného závisela na nálezu znaleckém a na uvážení soudcovském (§ 43 druhý odstavec c. ř. s.) a žalobce, jak už odvolací soud dolíčil, nároky své vzhledem k původnímu stavu věci nepřecenil a konečně, nehledíc ani k tomu, žalovaná žádala naprosté zamítnutí žaloby, takže spor o výši vždy býti musil a tu nehrálo podstatné role, žádalo-li se více nebo méně. Zásada § 43 druhý odstavec platí však i pro dovolací soud (§ 50 c. ř s.) a jeho výraz »může« naznačuje, že se to má učiniti tak, jak se to v konkretním případě vidí vhodným a slušným.

Čís. 7448.

Obecní zaměstnanci.

Usnesením městského zastupitelstva, že právní poměry a požitky mužstva městské policejní stráže mají býti upraveny obdobně podle

norem platných pro státní sluhy, bylo mužstvo městské policejní stráže postaveno na roveň státním zaměstnancům, nemělo však býti účastno zvláštních výhod, které budou později poskytnuty pouze určité kategorii státních zřízenců.

Ustanovením § 148, druhý odstavec, platového zákona ze dne 24. června 1926, čís. 103 sb. z. a n., nebyla výhoda o ponechání t. zv. strážních přídavků rozšířena též na strážníky samosprávných korporací. Nárok obecního strážníka na strážní přídavek nelze vyvoditi ani z § 3 zákona ze dne 21. prosince 1921, čís. 495 sb. z. a n. ani z § 19 zákona ze dne 20. prosince 1922, čís. 394 sb. z. a n., aniž ze zákona ze dne 13. července 1922, čís. 230 sb. z. a n.

(Rozh. ze dne 22. října 1927, Rv II 413/27.)

Žalobce byl policejním strážníkem města Prostějova a byl usnesením obecního zastupitelstva ze dne 17. října 1919 zařazen do úřednického schematu tohoto města podle norem platných pro sluhy města a to obdobně podle norem platných pro sluhy státní. Městské zastupitelstvo v Prostějově usneslo se právoplatně ve schůzi ze dne 17. října 1919, by právní poměry a požitky mužstva městské policejní stráže v Prostějově byly souhlasné s požitky státních zřízenců a že toto usnesení jest i pro doby příští závazným pro město Prostějov. Žalobce trvaje na tom, že mu kromě požitků přiznaných na základě těchto usnesení a dalších usnesení obecního zastupitelstva, přizpůsobivších se mezi tím vydaným různým zákonům o státních a obecních zřízencích — náleží též přídavek strážní ve smyslu zákona ze dne 13. července 1922, čís. 230 sb. z. a n. a nařízení ze dne 5. října 1922, čís. 295 sb. z. a n. ročně 1.000 Kč, domáhal se na žalované obci placení tohoto přídavku od 14. října 1922, kdy zákon ze dne 13. července 1922, čís. 230 sb. z. a n. nabyl účinnosti. Procesní soud prvé stolice zamítl žalobu, jakož i určovací návrh žalobcův, že mu přísluší proti žalované z důvodu strážního přídavku od 1. července 1926 po celou dobu jeho aktivity ročních 1.200 Kč. Odvolací soud napadený rozsudek potvrdil. Důvody: Žalobce napadá především názor prvého soudu, že žalobci nepřísluší nárok na strážní přídavek, ježto nejde o výhodu, jež byla propůjčena státním zaměstnancům vůbec, nýbrž toliko určité kategorii. V tomto směru vyplývá z dopisu městské rady v Prostějově ze dne 15. května 1920, příl. C, že městské zastupitelstvo v Prostějově usnesením ze dne 17. října 1919 rozhodlo, by právní poměry a požitky mužstva městské policejní stráže v Prostějově byly upraveny od 1. ledna 1920 podle norem platných pro sluhy města Prostějova, tudíž obdobně podle norem platných pro sluhy státní. Ve výnosu ze dne 14. října 1921 příl. E upozorňuje městská rada v Prostějově správu městské policie, že městské zastupitelstvo v Prostějově ve schůzi ze dne 19. října 1919 pravoplatně se usneslo, by právní poměry a požitky mužstva městské policejní stráže v Prostějově byly souhlasné s požitky státních zřízenců, a že toto usnesení jest i pro doby příští závazným pro město Prostějov. Těmto zji-

štěním odvolatel neodporuje. Podle § 1 zákona ze dne 13. července 1922, čís. 230 sb. z. a n. zřizují se pro výkon bezpečnostní služby u státních úřadů, jež se určí nařízením, civilní sbory stráže bezpečnostní. Požitky jejich upravuje § 3 cit. zák., podle něhož náleží členům sboru stráže bezpečnostní kromě požitků stanovených obecnými předpisy pro zaměstnance dotčené skupiny (kategorie) také přídavek strážní, jehož výše u sboru uniformované stráže bezpečnostní určena ročně 1.800 Kč (§ 56 vl. nař. čís. 295/22). Právem tedy dospěl první soud k názoru, přihlížeje k obsahu příloh C, E, že mužstvo městské policejní stráže v Prostějově mělo ve svých požitcích býti postaveno na roveň státním zaměstnancům, nikoliv však, že mělo býti účastno též zvláštních výhod, jež budou později poskytnuty pouze určité kategorii státních zřízenců. Vždyť odvolatel sám připouští jako notorické, že již před vydáním zákona čís. 230/22 byla státní policie v Praze, Brně, Liberci a jinde. Mohlo tedy obecní zastupitelstvo ve zmíněném usnesení prohlásiti, že požitky mužstva stráže bezpečnostní budou napříště stejné s požitky u policie státní a nikoliv s požitky státních zřízenců (sluhů). Správnosti tohoto názoru nasvědčují ostatně též dopisy svazu obecních, zemských a státních zřízenců ze dne 16. září 1924 [příl. 1 a)] a 25. listopadu 1924 [příl. 2 a)], jak prvý soud správně dovozuje. Správným je tedy zjištění prvého soudu, že obecním zastupitelstvem nebylo usneseno, že se mužstvu policejní stráže přiznávají požitky státní policie. Teprve ve schůzi městského zastupitelstva dne 20. října 1925 bylo usneseno, by se zpětnou platností od 1. ledna 1925 byl poskytován ženatým strážníkům příplatek na byt po 600 Kč ročně a dále pro každého muže bez rozdílu stavu strážní přídavek ve výši 50 Kč měsíčně a to zálohou podle návrhu finanční komise. Zároveň však prohlašuje městské zastupitelstvo, že trvá na tom, by policejní stráž byla náležitě vyškolena, a že je nutno, by mužstvo policejní stráže ve zvláštních kursech nabylo potřebného vzdělání. Kursů těchto jsou povinni súčastniti se všichni policejní strážníci. Kteří by tomu pro nezpůsobilost nemohli vyhověti, nebudou míti nároku na úpravu podle norem pro státní policii.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

Důvody:

Dovolatel napadá rozsudek odvolacího soudu pouze dovolacím důvodem nesprávného právního posouzení věci (§ 503 čís. 4 c. ř. s.) a opírá žalobní nárok výslovně o usnesení zastupitelstva městské obce Prostějova ze dne 19. října 1919, dle něhož právní poměry a požitky mužstva městské policejní stráže v Prostějově mají býti souhlasné s požitky státních zřízenců. Než s právním závěrem, který činí dovolání z tohoto usnesení, nelze souhlasiti. Nižší soudy z doslovu tohoto usnesení — jež podle tvrzení žalobcova bylo mu oznámeno výměrem ze dne 15. května 1920 (příl. C), v němž bylo ještě výslovně zdůrazněno, že právní poměry a požitky policejní stráže se upravují od 1. ledna 1920 obdobně podle norem platných pro státní sluhy — a dále z výnosu

městské rady v Prostějově ze dne 14. října 1921 (příl. E), správně dolíčily, že z nich nelze odůvodniti žalobní nárok. Vždyť z obsahu listin zcela zřetelně plyne, že žalobce nebyl jimi ve svém právním poměru k obci ani pokud jde o služební požitky postaven na roveň členům státní stráže bezpečnostní, naopak byly mu dovolávaným usnesením obecního zastupitelstva poskytnuty pouze požitky státního zřízence (sluhy). Prvý soud však dále zjistil, že ani později nebylo úmyslem obecního zastupitelstva, by bez výhrady přiznalo žalobci obdobný strážní přídavek, jaký dostávala státní stráž bezpečnostní, nýbrž že mělo se přídavku budoucně dostati pouze těm strážníkům, kteří po odborném kursu prokáží úspěšnou zkouškou způsobilost, rovnající se policii státní. Dovolání, přezírajíc tyto skutečnosti, dospívá k mylnému závěru, že dovolávaným usnesením obecního zastupitelstva byl žalobce postaven ve svém služebním poměru, pokud jde o služební požitky, práva a nároky, zcela na roveň členům sboru státní stráže bezpečnosti. Nelze souhlasiti ani s názorem dovolatelovým, že z ustanovení § 212 odst. (1) až (3) § 148 odst. (2) platového zákona ze dne 24. června 1926, čís. 103 sb. z. a n. vyplývá žalobou uplatňovaný nárok, neboť není u žalobce skutkových předpokladů těchto předpisů, zejména pro vyrovnávací přídavek, který podle § 212 odst. (3) platového zákona vyžaduje, by zaměstnanec měl podle dřívější samosprávné úpravy větší služební požitky již ku dni 31. prosince 1925, než kterých se mu má dostati novou úpravou, a toho u žalobce nebylo. Ustanovením § 148 odst. (2) platového zák. byly sice ponechány v platnosti t. zv. strážní přídavky, avšak jen příslušníkům státní stráže bezpečnostní podle vládního nařízení ze dne 5. října 1922, čís. 295 sb. z. a n. určené, avšak nebyla výhoda tato rozšířena též na strážníky samosprávných korporací. Dovolání nelze dáti ani za pravdu, pokud se snaží z ustanovení § 3 zákona ze dne 21. prosince 1921, čís. 495 sb. z. a n. a § 19 zákona ze dne 20. prosince 1922, čís. 394 sb. z. a n. dolíčiti, že jimi byla vyslovena naprostá parita ve služebních požitcích, právech a nárocích mezi zaměstnanci veřejných korporací a státními zaměstnanci a že prý již z toho vyplývá, že nutno žalobci přiznati také strážní přídavek, který v té době dostávala státní bezpečnostní stráž podle § 3 zákona ze dne 13. července 1922, čís. 230 sb. z. a n. a vládního nařízení ze dne 5. října 1922, čís. 295 sb. z. a n. Než tomu není tak, neboť předpisy § 3 zákona čís. 495/21 a § 19 zák. čís. 394/22 bylo pouze nařízeno snížení požitků přiznaných obecním zaměstnancům služebními řády a usneseními zastupitelstva na míru požitků stejné nebo rovnocenné kategorie státních zřízenců (arg. slova »pokud přesahují«), nikoliv jejich zvýšení, pokud byly nižší, kteréžto právo bylo ponecháno vlastnímu rozhodování samosprávných korporací. Ani z doslovu zákona ze dne 13. července 1922, čís. 230 sb. z. a n. nemůže žalobce odvozovati nárok na strážní přídavek, neboť předpisy zákona platí jen pro státní stráž bezpečnostní a nebyly ani později rozšířeny na strážníky v obecních službách. Žalobci by mohl býti přiznán právní nárok na strážní přídavek jen, kdyby byl prokázal, že dovolávaným usnesením obecního zastupitelstva ze dne 19. října 1919 byly

mu poskytnuty obecním zastupitelstvem stejné služební požitky jako státní stráži bezpečnostní, avšak tento důkaz se mu nezdařil. Jinak stačí odkázati ku správným důvodům napadeného rozsudku, které nebyly vyvráceny ani seslabeny dovolacími vývody.

Čís. 7449.

K tomu, by se věc stala příslušenstvím věci hlavní, se vyhledává, by byla ve vlastnictví toho, komu patří věc hlavní.

Nejsou-li věci s nemovitostí tak spojeny, že by je nebylo lze hospodářsky odstraniti, nejsou přírůstkem nemovitosti.

Exekuční soud, stanově příslušenství nemovitosti, na niž se vede exekuce, jest oprávněn rozhodovati o otázce případné výhrady vlastnictví k věcem udánlivého příslušenství.

(Rozh. ze dne 26. října 1927, R I 914/27.)

Návrh firmy Josef K. a Daniel K., by byly z exekuce na nemovitost vyloučeny různé movitosti, k nimž navrhovatelé tvrdili vlastnictví, soud prvé stolice zamítl, rekursní soud návrhu vyhověl.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Jak dovolací rekurent výslovně uvádí a bylo též stanoviskem rekursního soudu, nejedná se v projednávaném případě o stroje a ustanovení § 297 a) obč. zák. nepřichází tudíž co se týče otázky, zdali věci, o něž se jedná, jsou příslušenstvím prodávané nemovitosti, v úvahu. Podle §§ 294 až 297 obč. zák. musí věc, by se stala příslušenstvím, býti ve vlastnictví toho, komu patří věc hlavní. Ohledně předmětů, o které se jedná, jest zjištěno, že si k nim Josef K. a Daniel K. při prodeji vyhradili vlastnické právo a že věci ty nebyly a ani nyní ještě nejsou ve vlastnictví majitele prodávané nemovitosti. Podle §§ 294—297 obč. zák. nestaly se tudíž ony věci příslušenstvím prodávané nemovitosti a rekursní soud vyloučil je z příslušenství této nemovitosti právem. Mylně má dovolací rekurent za to, že věci, o jichž vyloučení z příslušenství se jedná, jsou přírůstkem prodávané nemovitosti a následkem toho, že jsou vlastnictvím majitele nemovitosti a tudíž i jejím příslušenstvím. Jak bylo zjištěno, nejsou ony věci s prodávanou nemovitostí tak spojeny, že by je hospodářsky nebylo lze odstraniti (§ 415 obč. zák.). Nelze proto tvrditi, že se na ně rozšířilo vlastnictví k hlavní věci. Vývody dovolacího rekurenta o neodlučitelnosti věcí vylučovaných z příslušenství z důvodu, že jde o věc hromadnou, nejsou případny. Neopodstatněna jest výtka dovolacího rekurenta, že nebyli před rozhodnutím slyšeni hypotekární věřitelé. O čem měli věřitelé tito býti slyšeni, se v dovolacím rekursu neuvádí a, co se týče právního nazírání na věc, nebylo je třeba slyšeti. Přisvědčiti nelze dovolacímu rekurentu ani v tom,